

13.

Těžká a temná bouře, která celý týden visela nad Susaniným a Alexovým manželstvím, propukla s plnou silou v neděli večer, chvíli potom, co Alex uložil Emmu do postýlky a vrátil se do obýváku. Sice už měl dvě piva k večeři, ale přesto zamířil přímo k ledničce, otevřel si třetí a půlku láhve vypil na jedno loknutí. Susan seděla u kuchyňského stolu a dojídala salát a plátek hovězí pečeně. Vzhledla k manželovi a prostě a nenuceně poznamenala: „Koukám, že máš žízeň.“ Bylo to jen škádlivé popíchnutí, které by obvykle vyvolalo na Alexově tváři souhlasný úsměv („Ani nevíš jakou!“) nebo přinejhorším unavené a odmítavé „Haha“. Jenže Alex byl už několik dní mrzutý a naštvaný, takže na ni místo odpovědi upřel nakvašený pohled a sevřel hrdlo láhve ještě pevněji. „Co?“ utrl se na ni. „Co máš za problém?“

Susan se na židli odstrčila do stolu. Bylo jí jasné, že Alex lační po hádce, a vzhledem k tomu, že sama měla dost temnou a neklidnou náladu, cítila neodolatelné nutkání mu ji dopřát.

„Co *já* mám za problém? No tak, Alexi. Já vím, že tě něco fakt štve, ale nezapomínej, že teď svůj život s někým sdílíš. Nejen se mnou, ale i s Emmou.“

„To mi nemusíš připomínat,“ odsekl kysele.

Susan se v ruce zachvěl steakový nůž. „Co tím sakra chceš říct?“

„Nic.“ Alex vydechl, odvrátil se od ní a zahleděl se do dřezu. „Jen jsem nervní kvůli penězům. Musím poslat peníze za nájem, a to se fakt prohnu.“

„Aha.“

Jakmile se Alex uvolnil, uklidnila se i Susan. To bylo to jediné, co chtěla: aby se jí Alex otevřel, aby jí svěřil, co ho trápí, místo aby bloumal po bytě jako zamračené tělo bez duše. Teď mohla dělat to, co

manželé obvykle dělají, uklidnit ho, říct mu, že všechno bude v pořádku, že jsou tým, že to společně určitě zvládnou.

Jenže právě když se nadechovala k odpovědi, Alex se otočil a prošel ta kouzelná slůvka. „Zvlášť když teď zrovna nechodíš do práce...“

„Ježíši Kriste,“ sykla Susan a se zařinčením odhodila nůž do talíře. Z elektronické chůvičky se ozvalo Emmino nespokojené zakňourání.

„Co?“ ohradil se Alex s až nesnesitelně přehnanou neviností.

„Tohle už mě fakt nebaví poslouchat.“

„A proč? To ty ses přece rozhodla, že s prací sekneš.“

„Ale ne sama. Mluvili jsme o tom aspoň tisíckrát.“

„Přesně. Mlela jsi o tom tak dlouho, až jsem se musel podřídít.“

Susan poklesla čelist. Měla pocit, jako by ji praštil pěstí do břicha. „Jo a mimochodem,“ pokračoval Alex plamenně a namířil na ni vyčítavý ukazovák. „Bylas to ty, kdo se rozhodl, že vyhodíme několik tisíc dolarů oknem a přestěhujeme se. Do mnohem dražšího bytu...“

„Dobře, tak ještě jednou. Nic z toho jsem nerozhodla sama.“

„Ale prosím tě.“

„Vždyť jsi se mnou souhlasil!“

„Ne, jen jsem se podřídil.“

„Jasně,“ odfrkla si Susan.

Alex nazlobeně potřásl hlavou. Susan viděla, jak v něm bublá vztek, jak sám sebe přesvědčuje o tom, že si to přece pamatuje nejlépe. Na jednu si byla palčivě vědoma toho, o kolik je větší než ona, jak silné má tělo a paže. „Ale ano. Podřídil jsem se ti. Bylo mi jasné, že je to stupidní nápad, ale podvolil jsem se. To je něco jiného než souhlasit.“

„To není fér, Alexi. Jsi nespravedlivý a dobře to víš.“

Jenže v hlavě pořád slyšela ten hlásek, vyčítavý a neodbytný, vytrvalé posměšné šeptání: *Má pravdu, má pravdu, jasně že má pravdu.* To Susan je vytáhla z útulného hnízdečka na Union Square, to Susan je zatížila tímhle novým břemenem, tímhle novým bytem – *kde, jen tak mimochodem*, pomyslela si Susan vykolejeně, *možná straší a/nebo je to tu zamořené...*

Zuřivě zavrtěla hlavou, aby si srovnala myšlenky a získala nad sebou kontrolu.

„Takže se ti potápí firma?“ Alex vytřeštil oči. Susan se to líbilo,